

† VINCENTIU

Prin harul lui Dumnezeu
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

**Iubitului meu cler și popor,
har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru,
iar din parte-mi, arhieresti binecuvântări !**

Dreptmăritori creștini,

 fânta Scriptură a Noului Testament se deschide cu Evanghelia după Matei, prima din cele patru evanghelii canonice, scrisă în limba aramaică, în jurul anului 50, pentru creștinii proveniți dintre iudeii din Palestina. Această versiune aramaică nu a ajuns până la noi, iar după anul 70, Sfântul Matei s-a văzut nevoit să o rescrie în limba greacă, limba internațională a vremii, în care circula toată cultura imperiului roman. Sfântul evanghelist Matei a trebuit să răspundă creștinilor din primele generații la o serie de întrebări: „Cine este Iisus Hristos?“, „Care este originea Sa?“, „De unde vine El?“, „Unde S-a născut?“. De aceea, Sfântul evanghelist Matei, în prima pagină a Evangheliei sale, ne oferă câteva răspunsuri la aceste nedumeriri. Numai că, pentru cititorul de astăzi al Evangheliei după Matei, lectura primului capitol poate fi descurajatoare și obositoare, având în vedere faptul că este alcătuit dintr-o înșiruire de 42 de nume, însemnând tot atâtea generații de strămoși pământești ai lui Iisus. Această înșiruire pare și mai greoaie datorită modului în care se prezintă: cutare s-a născut din cutare, din cutare s-a născut cutare, și așa sunt înșirate 42 de nume fără nicio

explicație care să ne lămurească. Însă o lectură atentă a textului Sfintei Evanghelii ne descoperă intenția evanghelistului de a ne prezenta în acest prim capitol al scrierii sale (Matei 1, 1-25) un adevăr de credință, și anume: „Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat și om adevărat“. În prima parte a capitolului ne prezintă „Genealogia lui Iisus“ (Matei 1, 1-17), vrând să arate prin aceasta originea Sa omenească, ca Fiu al casei regale a lui David, iar, în partea a doua a capitolului întâi (Matei 1, 18-25), originea Sa divină, ca Fiu al lui Dumnezeu întrupat, prin puterea Duhului Sfânt din Fecioara Maria. Acest prim capitol, așadar, ni se prezintă ca o icoană alcătuită din două părți legate una de alta, pe care sunt zugrăvite, pe de o parte, numeroasele figuri și evenimente ale arborelui Său genealogic, iar, pe de alta, taina nașterii lui Hristos în Betleem, „casa pâinii“.

Taina venirii lui Hristos este taina pâinii euharistice. Betleem, „casa pâinii“, arată că încă de la prima venire a lui Hristos s-a vădit Darul pe care Cel născut îl pregătește pentru ai săi; nu numai venirea, ci și mântuirea; nu numai mântuirea, ci și împărtășirea de El, în pâinea euharistică a călătoriei până la a doua venire.

Arborele genealogic al lui Iisus Hristos este reprezentat în afara textelor scrise ale Sfințelor Evanghelii și în frescele exterioare ale mănăstirilor noastre din Moldova. În istoria artei religioase această reprezentare poartă numele de „Arborele lui Iesei“ și are ca sursă de inspirație textul profetic din Isaia 11, 1: „O Mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un Lăstar din rădăcinile lui va da“. Într-o variantă ușor amplificată, textul este citat de Sfântul Pavel în Epistola către Romani 15, 12: „Și se va arăta rădăcina lui Iesei Cel care Se ridică să domnească peste neamuri; întru Acela neamurile vor nădăjdui“. În mod evident această profeție se referă la Iisus Hristos, în dubla Sa implicare:

pe de o parte, ca vlăstar după trup al poporului evreu; pe de alta, ca Mântuitor al întregului neam omenesc. Sensul ei devine cât se poate de explicit în imnografia bisericească, din care vom aminti doar una din catavasiile Nașterii Domnului: „Toiag din rădăcina lui Iesei și floare dintr-însul ești Hristoase“.

Iubiți frați și surori în Domnul,

 fântul Evanghelist Matei ne prezintă arborele genealogic al lui Iisus, vrând să arate prin acesta că Cel a Cărui naștere urmează să o relateze nu era un oarecine, ci era un urmaș, pe linie omenească, al regelui David. Să nu uităm că în lumea antică lista propriilor strămoși era foarte importantă, deoarece ținea loc de „stare civilă“. Ca să-și cunoască propria identitate, propriile rădăcini, ca să poată trăi și ocupa un loc în societate, era nevoie ca fiecare persoană importantă să aibă genealogia personală. Țineau loc de certificat de naștere, de aceea evanghelistul Matei vrea să ne ofere prin genealogia lui Iisus „Certificatul Său de naștere“.

În genealogia lui Iisus este sintetizată întreaga istorie a poporului lui Dumnezeu, de la Avraam la David și până la întruparea lui Hristos. A arătat din om în om că de la Avraam la David au fost 14 generații, de la David până la exilul babilonian alte 14 generații și de la întoarcerea din robia babilonică până la nașterea lui Hristos alte 14 generații. O istorie marcată de trei perioade a câte 14 generații, de o simetrie perfectă pentru a arăta că ea se află sub călăuzirea Preasfintei Treimi, și că nimic în lume nu este întâmplător, ci totul are un sens profund, tainic cunoscut de Dumnezeu și dezvăluit oamenilor atât cât au nevoie să cunoască pentru mântuirea lor.

Există însă și o curiozitate în genealogia lui Matei, dacă o comparăm cu alte genealogii prezente în Scriptura

Vechiului Testament, care, de obicei, încep prin menționarea pe primul loc a personalității celei mai importante; evanghelistul Matei îl plasează pe Iisus pe ultimul loc, pentru a arăta că totul converge spre El: centrul timpului și al istoriei. Îl El se desăvârșește planul lui Dumnezeu, prin întruparea Lui în istoria umanității, și, în particular, în istoria poporului Israel. Iisus este, astfel, prezentat în primul rând ca fiind legat de patriarhul Avraam, adică de făgăduința lui Dumnezeu de a binecuvânta pe fiecare om care crede, iar, în al doilea rând, de regele David, căruia Dumnezeu i-a făgăduit o împărăție care nu va avea sfârșit.

Genealogia alcătuită de Sfântul Matei cuprinde așadar trei serii de paisprezece nume, și acest lucru ni-l spune evanghelistul însuși, fără să stăm noi să le numărăm; paisprezece, adică 7×2 , este numărul lui David, deoarece este cuprins în literele ebraice ale numelui regelui David. Istoria ni se înfățișează astfel, în lumina acestei genealogii, ca o serie armonioasă de evenimente și nu ca un haos lipsit de sens: lista neamului lui Iisus Hristos ni se prezintă ca să descoperim armonia unei istorii a mântuirii, care nu este cea a haosului, relativismului și laicismului, a imoralității și răutăților de tot felul.

Dreptmăritori creștini,

Această genealogie a strămoșilor lui Iisus ne mai surprinde și prin menționarea a cinci femei: Tamara, Rahav, Rut, Batșeba și Fecioara Maria, într-o istorie care cel mai adesea era rezervată bărbaților. Iar aceste femei nu sunt menționate deloc la întâmplare. Tamara, o femeie arameeancă (cf. Fac 38, 1-30); Rahav era de neam canaanit (cf. Ios 2, 1; 6, 22-23); Rut nu era nici ea de neam israelit, era o moabiteancă, pe care Biblia o laudă pentru fidelitatea

ei față de soacra sa, după moartea soțului ei, ceea ce înseamnă, implicit, fidelitatea față de poporul lui Dumnezeu (cf. Rut 1, 15-17); iar „femeia lui Urie“, adică Batșeba, era de neam hitit, ca și primul ei soț, Urie (cf. II Regi 11, 3). Menționându-le pe aceste patru femei în linia genealogică a lui Iisus, Sfântul Matei relevă adevărul că Fiul lui Dumnezeu a venit pentru toți oamenii, nu numai pentru evrei și că, de asemenea, El a venit nu numai pentru cei drepecți, ci și pentru cei păcătoși.

A cincea femeie menționată în genealogia de la Matei este Sfânta Fecioară Maria. O mențione care nu este făcută oricum. Redând genealogia dreptului Iosif, când ajunge la menționarea acestuia, evanghelistul îl prezintă ca „logodnicul Mariei“. Și încă de aici ține să precizeze că din ea s-a născut Iisus, Care se cheamă Hristos. Iisus, așadar, din neamul lui Israel, este de fapt fiul Mariei și nu al lui Iosif, Fiul oamenilor, dar și Fiul lui Dumnezeu. Evanghelistul explică mai apoi în partea a doua a capitolului întâi că Iosif n-a avut niciun rol în zămislirea lui Iisus, și că Fecioara Maria „s-a aflat având în pânțece de la Duhul Sfânt“. Maria și Iosif erau amândoi din neamul lui David și erau logodiți potrivit legii iudaice. Iosif nu este decât tatăl adoptiv al Mântuitorului. Dumnezeu îi poruncește lui Iosif să o ia pe Maria în casa sa și să-i dea Pruncului numele Iisus. În acest fel, Iosif asigură legitimitatea nașterii Pruncului într-o familie. Dar, adevăratul Tată al lui Iisus este Dumnezeu; El s-a zămislit în pânțecel Fecioarei prin „umbrirea“ puterii Celui Preaînalt (cf. Luca 1, 35). Arhanghelul Gavriil este cel care îi dă direct Maicii Domnului cea dintâi informație asupra identității cerești a Mântuitorului, anume că va fi Fiul lui Dumnezeu. Iosif și-a asumat, în fața lumii, o paternitate care i-a fost cerută de Sus și a înțeles porunca Domnului, cu mirarea

fără sfârșit a omului simplu și drept, fiind mereu în așteptarea deznodământului evenimentului. Chiar dacă Iisus nu este fiul natural al lui Iosif, odată ce acesta i-a dat numele, Iisus moștenește prerogativele davidice, din care se trage Iosif.

Iubiți fii duhovnicești,

Iată cum, cele două aspecte ale Nașterii lui Iisus, din neamul lui David, prin Fecioara Maria, și de Sus, de la Duhul Sfânt, sunt înscrise în prima pagină a Noului Testament și stau la baza învățaturii de credință ortodoxă, potrivit căreia Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat și Om adevărat, asemenea nouă oamenilor, afară de păcat. De aceea, Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață: „Așadar, când auzi că Fiul lui Dumnezeu este Fiul lui David și al lui Avraam, nu te îndoii că și tu, fiu al lui Adam, vei fi fiu al lui Dumnezeu. Că Fiul lui Dumnezeu nu S-ar fi smerit în zadar și în deșert atât de mult, dacă n-ar fi vrut să ne înalțe și pe noi. S-a născut după trup, ca tu să te naști după Duh; s-a născut din femeie, ca tu să încetezi de a mai fi fiu al femeii. Pentru aceasta, Fiul lui Dumnezeu a avut o îndoită naștere: una asemenea nouă, și alta mai presus de noi. Pentru că S-a născut din femeie, Se aseamănă cu noi; dar pentru că nu S-a născut nici din sânge, nici din voința trupului sau a bărbatului, ci de la Duhul Sfânt, ne arată nașterea cea mai presus de noi, nașterea cea viitoare, pe care ne-o va dăruia nouă de la Duhul“.

Lista strămoșilor după trup ai lui Iisus se încheie cu El, ca să arate că Iisus Hristos nu are urmași după trup; El este feciorelnic. Prin El Dumnezeu a inaugurat un alt fel de naștere, nașterea duhovnicească de la Duhul Sfânt (cf. Matei 1, 18). După cum Adam stă la începutul vechii umanități, tot astfel

Mântuitorul stă la începutul unei noi umanități, doar că descendența Sa nu mai ține de ordinea firii, ci ține de ordinea supranaturală a nașterii de la Duhul Sfânt; că, spre deosebire de urmașii primului Adam, urmașii lui Hristos, noul Adam, sunt născuți din Dumnezeu (cf. Ioan 1, 13). Prin nașterea de la Duhul Sfânt, Fiul lui Dumnezeu întrupat din Fecioara Maria, a inaugurat „neamul creștinilor“.

Iubiții mei fii duhovnicești,

unoașterea identității lui Iisus Hristos este pentru noi creștinii de astăzi de o importanță capitală. Într-o lume globalizată fiecare dintre noi vrea să-și cunoască și să-și afirme propria identitate: „Spune-mi al cui ești, care sunt strămoșii tăi, ca să-ți spun cine ești!“. Adevărul despre noi înșine, despre menirea noastră pe acest pământ, precum și răspunsurile la marile noastre întrebări și frământări le aflăm de la Mântuitorul Hristos. De aceea avem nevoie să ne confirmăm iară și iară identitatea Lui dumnezeiască, pentru ca să credem în răspunsurile Lui și în învățăturile Lui.

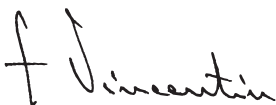
Nașterea Domnului este pentru noi un prilej de reflecție asupra vieții noastre și a legăturii noastre cu Dumnezeu. Ea ne amintește de nașterea Pruncului dumnezeiesc în Betleem, pentru ca și casele noastre să fie pregătite să devină un Betleem, o casă a pâinii, în care să se nască Iisus Hristos, și născându-se să ne înnoiască inimile și mințile, spre primirea înțeleșurilor celor adânci ale tainei Întrupării Sale, ale identității Sale dumnezeiești și omenești deopotrivă.

Punându-vă la inimă aceste gânduri, cu părintească dragoste vă întâmpin, spunându-vă: Hristos Se naște, slăviți-L; și doresc să prăznuiți plini de har sărbătorile Nașterii Domnului. Iar „Dumnezeul nădejzii să vă umple pe voi de toată bucuria

și pacea în credință, ca prin puterea Duhului să prisosiți întru nădejde“ (Romani 15,13) în Noul An 2012.

Al vostru arhipăstor sufletesc, stăruitor în rugă către Dumnezeu pentru pace și bunăvoire, pentru sporite roduri în Iisus Hristos, Domnul păcii,

**EPISCOPUL
SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR**